

Wibrafon

Wibrafon to większa i bardziej skomplikowana odmiana dzwonków.

Zbudowany na początku lat 20. [XX wieku](#) w Ameryce, jest stosunkowo młodym instrumentem. Najpierw wykorzystywany był w muzyce popularnej (jazzie), a do muzyki symfonicznej i operowej wprowadzili go w latach trzydziestych Darius Milhaud i [Alban Berg](#).

Wibrafon skonstruowany jest z metalowych (najczęściej aluminiowych) płytek, ułożonych w dwóch rzędach na metalowym stojaku. Uderza się w nie jedną, dwiema lub czterema (po dwie w każdej ręce) pałeczkami o główkach obciążonych filcem, gumą lub włóczką. Pod każdą płytką zawieszona jest rura rezonatora (jak w ksylofonie). Przy jej górnym końcu umocowane jest „skrzydełko”, wprowadzane w ruch obrotowy za pomocą małego silniczka elektrycznego. Dzięki temu powstają charakterystyczne, wibrujące dźwięki, od których wzięła się nazwa instrumentu.

O instrumentach perkusyjnych opowiada muzyk Orkiestry Sinfonia Varsovia:

- Jazz jest jedynym gatunkiem muzycznym, w którym wibrafon stosowany jest jako instrument prowadzący, główny.
- Niektórzy wibrafiści eksperymentowali z grą trzema pałeczkami w każdej ręce. Mogli w ten sposób wydobywać z instrumentu bardzo skomplikowane współbrzmienia.

